

(reportáž z listopadového koncertu Františka Vlčka a jeho hostů v Neratovicích)

Ve čtvrtek 16. listopadu 2006 po šesté hodině večerní platilo pohádkové: MIha přede mnou, mlha za mnou. Přede mnou nebyla jen mlha, ale další večer u "královny Emmy" v Neratovicích, který, jak již víte z minulé reportáže, pořádá písničkář František Vlček každý třetí čtvrtek v měsíci. Jsou místa či akce, které stačí navštívit jednou a člověk se na nich, v tom nejlepším slova smyslu, stane závislým. Stačí například jedenkrát navštívit Telč nebo kterýkoli kout Šumavy a člověk se sem neustále vrací. Pokud jde o akce **Františka Vlčka**, je cítit uvedená závislost i z tváří lidí, které jsem 16. listopadu 2006 v Domě kněžny Emmy viděl podruhé. Zde mě nikdy nenapadne nic jiného než citovat Karla Poláčka, kde kluky z knihy Bylo nás pět spojilo dohromady heslo:

My, co spolu mluvíme

. Dík pracovním povinnostem jsem tentokrát bloudil v husté mlze sám a hosty vezl pořadatel, dramaturg a hlavní postava večera, Franta Vlček. Prý to tentokrát František, jak zaznělo i veřejně, vzal přes obec Bášt, ale vše dobře dopadlo.

Jako vždy František zahájil, ale nějak si nevzal ze šatny kytaru. Nevadí, to by ani nebyl František. Na pódiu, osvětleném jen malou lampičkou, stál namísto kazatelny malý stolek. Na stolku ležely (pro Františka typické) průsvitky s texty, neboť, jak později řekl, některé jsou dlouhé a náročné. Stačilo jen krátké mrknutí na Cimburu sedícího kousek ode mě, abychom si pohledem řekli, že jde nejen o tento závažný důvod. Na úvod zazněla ne tak často hraná píseň, ve které se vyskytuje motiv písecké Putimské brány. Franta má vůbec ve svých písních jemné narážky na díla mistrů, například v písni o čmelákově je to

Franta Vlček na ilustr. snímku

foto: Vít Školník Urban ©

zákonitě v závěru odkaz na skladatele Rímského - Korsakova (nikoliv na Petra Rímského) či v krátké písni o klobouku ve křoví je přímo motiv z Jaroslava Ježka. Domnívám se ale, že v budoucnu budou stejně tak noví písničkáři čerpat z díla Mistra Františka Vlčka.

Poté dal Franta píseň se sportovní tematikou, kterou jsem neznal, či spíše jsem si ji nepamatoval. Méně známá byla i píseň *Věrný kůň*, kterou František věnoval kapele Jany Štěflíčkové, jednomu z hostů, protože její tříčlenná kapela se jmenuje Kůň. Františkov kůň byl lehce trampsky - retro, jen závěr vyzněl neromanticky, to když romantický hrdina je nucen vzhledem k těhotenství partnerky uzavřít s ní sňatek a plod jejich "hříšně lásky" vříská stejně jako kmen Komančů. Jazykolamnou a erotickou

Ano nebo ne

diváci důvěrně znali a usmívali se předem. Stejně populární je

Stížnost

o nestejně chuti milenců, kde partnerka má raději sýr značky Romadúr než "sire vás..".

Prvním hostem, kterého přítomným představil Cimbura, byl **Martin Rous**. Martin je držitelem dvou Port a je vítězem soutěže Notování pod Vyšehradem. Bez ohledu na ocenění je Martin především prima člověk, kytarový kouzelník s rockerskou minulostí. Jako písničkář byl "objeven" ve věku přes čtyřicet let, ale jak jsem napsal v reportáži z Písničkářského večírku v klubu Rybanaruby, je "objev" výsledkem dlouhodobého procesu. Slyšeli jsme písně z obou jeho demo CD, tedy z prvního

Mon Cheri

a z druhého, nedávno pokřtěného CD,

Samba 4U

. První zazněla

Magdaléna

, inspirovaná podle Martinových slov jeho teroristickou minulostí, kdy z pražského vrchu Petřín spustil pneumatiku, a ona postupně nabírala rychlost. Skutečně, tempo písně od pomalého začátku zrychluje, až už ani nelze sledovat pohyby Martinových prstů na strunách kytary. Jako druhá zněla nádherná píseň

Těla

, řešící nekonečný lidský problém o vztahu těla, duše i srdce. Zde platí školský citát: "

Již staří Římané..

..", ale i "

Již starý František Villon

...". V písni Mon cheri se Martin vyznal ze své lásky ke všemu sladkému. Pozorné a milé divačky nezůstaly k tomuto vyznání lhostejné a o přestávce přistál na jeho stolku talířek s větrníkem a punčovým dortem. Boj za mír při řešení světových (manželských) konfliktů byl vyjádřen v písni

Máš pravdu

.
Martinova tvorba obsahuje také krátké vtipné písně s překvapivou pointou. A tak se o milovníkovi rotopedu v písni *Rotoped* se dozvíme, že je rotopedofil a antický Pegas je vlastně

reklamou na operátora T - Mobile. V *Milostné* Martin říká

dívce, že je jako celý svět, napřed se bude kulatit a potom otáčet. Zato v krátké písni

Na seanci

krom d'ábelského tritonu zní i heslo: "

Holka, která nespí s náma, spí proti nám

..". V

Růžové zahrádce

se Martin vyznává ze své literární lásky k magického realismu, představovaného spisovatelem Marquezem. Píseň

Brouček

, která je i na demo Samba 4U (což je vlastně anglicky Samba for you), má pozměněný text. Původně byla totiž napsána jako Brouček - Tek a reagovala na zásah proti akci CzechTek. Ale i po změně je to stále protest proti tupému násilí.

Nevím, kolik diváků znalo předtím Martina Rouse, ale reakce publika byla bouřlivá. Martin přidal píseň *Armáda spásy*, vyjadřující mentalitu části tohoto národa, které asi nejvíc sluší přídomek "čecháčkovství" často používaný Václavem Černým. Čekání na spásu, čekání na Blanické rytíře, ale čekání končící rudými nebo hnědými krysaři.

O přestávce bylo možné si koupit u sympatických dam něco dobrého k pití, ale k mé lítosti tentokrát nefungoval automat na kávu.

Jako druhý host po přestávce vystoupila **Jana Šteflíčková**, s kytarou a bez Koně. Kromě toho, že Jana je krásná štíhlá tmavovlásky, studuje herectví na DAMU, hraje v divadle Ypsilon a je držitelkou letošního Krtečka (František Vlček si spletl v úvodním slově tohoto škůdce zahrádky s Bílou vránou) z festivalu Zahrada. Kdybychom měli písničkářky řadit do "šuplíků", což se mi ale hrubě nelíbí, má Jana blízko k šansonu. Jenže u Jany nejde o zpěv obvyklý, ale spíše o herecký. Její hlas je krásný a výrazný, místy až mrazí. Sice prý jí muzikanti v písni

Vítr

přezdívali Janůza, ale Jana druhou Radůzou není. Minimálně proto, že Radůziny písně nejsou vůbec veselé, jsou občas jen rychlé, jak jednou Radůza na koncertu řekla. Jana Šteflíčková je rozená herečka s milým úsměvem na jevišti i mimo něj. Asi neznámější písní z jejího repertoáru je

Zpověď staré herečky

, zkráceně nazývaná

Stará bréca

. V úvodu Jana dává zaznít šlágru

Ty lesovské stráně

zpívané velikou filmovou hvězdou Zdenkou Sulanovou ve filmu Václava Bínovce *Madla* zpívá Evropě z roku 1940. Do jímavé melodie ale vpadne jako blesk: "

Já jsem ta stará bréca, já jsem ta raketa

?" Kdepak něžná dívka s kytarou, Jana jen má veliký smysl pro humor bez uplakaného sentimentu a dívčích vzdechů.

Každá další píseň (*Tango, Brouk, Ztráty, Kolesa*) je něčím specifická, každá nese svérázný rukopis autorky a interpretky. V

kovboje

Čekání na

zní

ironické vyznání dívčímu idolu, kdy nakonec zazní jméno "čeko kauboj", Jakuba Smolíka. V závěru si Jana anglicky posteskla: "

I am married girl and I wish to be a single girl

" Která vdaná si občas nepřeje být zase "single"?

Po Janě Šteflíčkové se vrátil na pódium znovu Martin Rous. Opět zněly krátké písně jako *Kokoška*, *Hvězdička*

Mlha prede mnou, mlha za mnou

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 19 Prosinec 2006 04:00

(nejlepší hvězdička je ta třícípá na autě značky Mercedes), ale i vynikající

Večírek

o prázdnotě lidských vztahů na večíрку plném lidí a

Všechny milý holky

, o dívkách, které potkáme, ale nikdy nám nepatřily.

Závěrečná "řeč" patřila jako vždy Františku Vlčkovi. Ten přidal dvě krásné smutně milostné písně. První s názvem *Evergreen* o nožíku a jiných věcech z perleti, které připomínají lásku, která už není, mám snad ze všech nejraději. Druhá s názvem

☐ závodní jídelně

je ze života úředníka, který se dokáže zamilovat ve frontě v závodní jídelně do kolegyně. V textu si František virtuózně hraje se slovy "podnosem a pod nosem".

Vše hezké utíká a čas není vnímán. Bylo deset, zněla poslední písnička a nikomu se nechtělo domů. Ale nezbylo než se rozloučit a těšit se na třetí čtvrtek před Vánoci. V jednání je soubor **Pětník**

Honzy Hučína. Mlha prede mnou a mlha za mnou mě provázela i na zpáteční cestě do Prahy. Ale stejně jako reflektory auta do mlhy, zářily v mé mysli i ty tři krásně prožité hodiny.